

Soterrani

de J. M. Benet i Jornet

la nova obra de Benet i
Jornet !

Una producció de Sala Beckett
Barcelona, del 27 de març al 4 de maig

Sala Beckett

Fitxa artística

Text	Josep M. Benet i Jornet
Direcció	Xavier Albertí
Amb:	Pere Arquillué Pep Cruz
Espai escènic	Lluc Castells
Il·luminació	Xavier Albertí
Ajudant de direcció	Josep Maria Miró
Ajudant d'escenografia	Irene Martínez
Alumne de l'Institut de Teatre en pràctiques (direcció)	Adrià Aubert
Una producció de	Sala Beckett
Amb el suport de	Institut Català de les Indústries Culturals (ICIC) i Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música
Estrena	Dijous 27 de març de 2008
Funcions	De dimecres a dissabte a les 22h i diumenges a les 19 h
Preu	16 euros
Durada	80 min

Sinopsi

En aquest nou text de Benet i Jornet dos homes, desconeguts entre ells, mantenen una conversa aparentment casual a casa d'un dels dos. Una conversa cordial on, malgrat la intriga creixent i la dimensió cada cop més personal del tema tractat (l'amor, òbviament, i la recerca del plaer), res no s'aparta del to que cal esperar entre dues persones educades. Quan el monstre apareix, la sospita de l'horror i l'evidència de la barbàrie no són obstacle per avançar, amb tota correcció, cap a la comprensió més profunda de l'altre. Davant de la veritat més crua, sigui qui sigui el monstre, cal preguntar-se què val el seu ajut. Fins on de lluny es pot arribar?

Sobre l'obra

Josep Maria Benet i Jornet

Algú arriba a un poble que li és estrany. Ben bé estrany? Si, si no fos... Però no, res, ho hem d'admetre, un lloc que, de debò, en la seva literalitat, li és estrany. I aquest algú camina per petits carrers que segurament no destaquen en cap detall particular, en cap... Tanmateix ell camina, ell mira, ell bada... Què està fent? I precisament perquè bada un vehicle és a punt d'atropellar-lo. No, no, de tota manera ningú no pren mal, i bé, sempre hi ha aquell veí inevitable, aquell desconegut que ha vist el que ha passat, que acut al seu costat, que el tranquil·litza, que li ofereix una cervesa... També una mica de conversa a fi que es relaxi... Em sap greu, admetem-ho, ho sento, la situació és banal. Gairebé tot és sempre tan banal, tan previsible, en el paisatge vital que ens envolta...

Però ara imaginem que la única cosa banal i previsible ha estat, en realitat, la més cridanera, la més relativament improbable, el risc d'un accident. I que de la resta, malgrat que el que hem dit que és, és, en sobresurt l'extrem d'un fil que els dos homes, desconeguts l'un per a l'altre, poden disposar-se a descabdellar primer amb molt de compte, i aviat amb perillosa claredat. I quan això estigui passant l'espectador, tot d'una, pensarà "ah, és clar, ja sé per on van, ja sé què ens volen explicar; bé, era inevitable, ho podem suposar, a fi de comptes aquests que inventen històries sempre van a parar allà mateix." Però l'espectador, en pot estar completament segur, què hi farem, equivoca les seves previsions. S'equivoca, llàstima, tinguin per segur que s'equivoca. Perquè Soterrani és una història d'horror.

El paisatge que ens envolta està submergit en la monstrositat. (Carai!) Una monstrositat de la qual en som víctimes però, sobretot, culpables. (Bufa!) També hi ha innocents, fins entre nosaltres hi pot haver innocents. Els innocents pagaran per la seva innocència. Pagaran, i ells s'ho han buscat. (Que es fotin!) Pel que fa als culpables, pel que fa a gairebé tothom que deambula pel carrer, val més que optin per allò pel que sempre, per sort, acaben optant, per saber riure davant la situació que han provocat. I és que si algun dia els vingués algun dubte, aleshores també a ells els caldria pagar.

Au, si us plau, no ens poséssim ridículament pretensiosos. Soterrani, ben mirat, només ens explica els meandres d'una mena d'investigació, per dir-ho d'alguna manera, detectivesca. És una petita història d'intriga. I ja està. Vist així, de tota manera, és clar, ens haurem de fer preguntes com... Què és allò que s'investiga, qui és qui investiga, quina cosa suposadament terrible ha passat, està passant o és a punt de passar? Hi ha hagut, hi ha, hi haurà alguna víctima? Hi ha hagut, hi ha, hi haurà algun, diguem-ne, culpable? Hi haurà càstig, hi haurà recompensa?

Però a veure, compte, no cal esperar massa, no s'hi val donar falses expectatives. Mirin, potser ni tan sols tenim cap intriga. Tornem a començar. Som a un poble petit. Hi arriba un estrany que bada, que és a punt de ser atropellat... I no senyors, no li passarà res. Res de res. Ni a ell ni al veí que el socorre. No els passarà res que cap dels dos no hagi decidit, ja des del principi, que per fi ha de passar. Només assistirem, quina decepció, oi?, a una conversa amb alts i baixos, però que gairebé en cap moment s'apartarà de la correcció, i que si se n'aparta sols serà per humana feblesa, per un breu instant, i que de debò, estiguin tranquils, això ho garantim, mai no depassarà els termes civilitzats que la bona educació, només faltaria, recomana.

De fet ho recomanen la bona educació i la por a la veritat.

Sobre l'obra

Xavier Albertí

El llenguatge, sobre l'escenari, no crea realitats, crea activitats. Les realitats –les que tenen a veure amb l'escenari– són d'ordre enciclopèdic: tal obra es va estrenar tal dia a tal lloc amb el següent repartiment... Més enllà d'això el teatre del nostre temps es sap prou segrestat per les seves pròpies convencions i modismes estilístics legitimats pel que hem anat fent i veient sobre els escenaris.

De tota manera els dramaturgs segueixen necessitant crear presents i funcionalitzar (estructurar, concertar o desconcertar) les seves obres.

Una part important del teatre contemporani ha anat a buscar les seves arrels dramàtiques en el seu passat més remot, el de la tragèdia grega, per sentir-se confortable en el seu camí de recerca de noves funcions expressives del llenguatge –que diria Pasolini– o sigui per articular una matèria dramàtica des d'una tècnica narrativa.

A mi, cada vegada que llegeixo Soterrani de Josep M. Benet i Jornet em venen al cap els diàlegs de Plató, la seva aparent forma dialògica, les aparents funcions protagonistes i antagoniques, l'articulació obsessiva d'un temps present tot i que tots els fets importants ja han succeït, la sensació de que els protagonistes viuen tancats dins un temps interior, aïllat, no confrontable tot i que s'obsessionin a crear presents, les necessitats moralitzadores –òbviament de morals ambigües–, cauteritzadores, pedagògiques, amb una enorme necessitat de crear llenguatge i funcions expressives, en definitiva de crear una teatralitat que se'n refum de la realitat i que crea moltes activitats, especialment d'ordre mental, filosòfic.

És clar que llegir Soterrani també em crea un significatiu mal d'estómac, i us asseguro que estic prou avesat a deixar que els fets, els personatges, les situacions ressonin lliurement per evocar imatges de tota mena, gens coaccionades per la immediatesa del seu significat literal, però tot i saber que l'obra explora alguns rars camins d'aquesta activitat interhumana que anomenem amor, la força de les seves imatges, la força del seu llenguatge m'atueix com m'ha passat poques vegades llegint un text teatral –potser amb alguna obra de la Sarah Kane o d'Eduard Bond–.

Crec que a Soterrani hi trobareu la saviesa d'un dramaturg que n'ha vist de tots colors, que té un poderosíssim ofici per fer-nos anar allà on vol i –sobre tot– l'honestedat per seguir inventant un teatre –el seu teatre– sense traïr el difícil compromís que exigeixen els dies que corren.

Josep M. Benet i Jornet

És autor de 46 obres teatrals, entre d'altres: **Una vella, coneguda olor**, la seva primera obra amb la qual guanya el 1963 el premi Josep M. De Sagarra; **Berenàveu a les fosques**; **La desaparició de Wendy**; **Revolta de bruixes**; **Descripció d'un paisatge**; **El manuscrit d'Ali Bei**; **Desig**; **Fugaç**; **E.R.**; **Testament**; **El gos del tinent**; **Olors**; **L'habitació del nen**, o **Salamandra**. Des de 1976 ha treballat de manera gairebé continuada per a la TV, sobretot escrivint i coordinant guions de ficció.

Resum dels premis i traduccions de les seves obres:

Premi Josep M. de Sagarra, 1963, per **Una vella, coneguda olor**.

Premi Ciutat de Mallorca, 1967, per **Fantasia per a un auxiliar administratiu**.

Premi Crítica de la revista "Serra d'Or", al millor text teatral editat el 1970, per **Marc i Jofre o els alquimistes de la fortuna**.

Premi Ciutat de Sabadell, 1971, per **Berenàveu a les fosques**.

Premi "Sociedad General de Autores", 1984, per **El manuscrit d'Ali Bei**.

Premi Crítica de la revista "Serra d'Or", al millor text teatral editat el 1985, per **El manuscrit d'Ali Bei**.

Premi Extraordinari de la Crítica Teatral de Barcelona (temporada 1988-1989) pels vint-i-cinc anys d'autor teatral.

Premi Crítica de la revista "Serra d'Or", al millor text teatral editat el 1989, per **Desig**, ex-quo amb Capvespre al jardí de Ramon Gomis.

Premi Nacional de Literatura a la millor obra de teatre feta pública durant els anys 1988, 1989 i 1990, per **Desig**.

Premi Crítica de la revista "Serra d'Or", al millor text editat el 1994, per **E.R.**

Premio Nacional de Teatro Español en qualsevol llengua hispànica, al millor text editat el 1994, per **E.R.**

Premi Fernando de Rojas 1996 al millor text d'autor espanyol viu per **Algún dia trabajaremos juntas (E. R.)**

Premi "India Catalina de oro" al millor guió cinematogràfic, en el XXXVII Festival Internacional de Cine y Televisión de Cartagena de Indias (1997), per la pel·lícula **Actrices**, basada en l'obra teatral **E. R.**

Premi Celestina (Lunes de Teatro) concedit al millor autor espanyol estrenat a Madrid el 1996, per **Algún dia treballarem juntes**.

Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, el 1997.

Premi “Delfín de plata” al millor guió cinematogràfic, en el Festival de Troia, Portugal, el 1999, per **AMIC /AMAT**, pel·lícula basada en l’obra teatral **Testament**.

Premi MAX 2003 al millor text escrit en català / valencià per l’obra **L’habitació del nen**.

Premi Àngel de Bronze; Girona, 2006.

Premi GAC, honorífic, a la trajectòria d’un guionista televisiu, el 2007

Obres publicades i/o estrenades en altres llengües:

En castellà:

La nau; Taller de fantasia; Berenàveu a les fosques; La desaparició de Wendy; Supertot; Revolta de bruixes; El somni de Bagdad; Helena a l’illa del Baró Zodiac; Descripció d’un paisatge; La fageda: Baralla entre olors; El tresor del pirata negre; El manuscrit d’Ali Bei; Ai, carai!; Dos camerinos; Desig; Fugaç; E.R; Alopècia; Testament; El gos del tinent; Confessió; Petit regal a un pare; Precisament avui; Olors; Això a un fill, no se li fa; L’habitació del nen.

En portuguès:

Supertot; Desig; E.R; Precisament avui; L’habitació del nen.

En anglès:

La nau; Testament; Desig.

En euskera:

Supertot

En búlgar:

Helena a l’illa del Baró Zodiac; Fugaç; E.R.

En alemany:

La fageda; Desig; Testament; Això, a un fill, no se li fa.

En italià:

Desig

En rus:

Fugaç

En polonès:
Desig; L'habitació del nen.

En hongarès:
E.R

En coreà:
E.R

En grec:
Desig

Xavier Albertí

Director, autor i actor

Músic, compositor i director d'escena, ha obtingut els següents guardons:

el Premi Extraordinari d'Art Dramàtic 1991 de l'Institut del Teatre de Barcelona, Premi Nacional Adrià Gual atorgat per la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona el 1994, el Premi especial de la crítica temporada 94-95, el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona com a millor director de la temporada 1993-1994, el Premi Serra d'Or de Teatre temporada 1994-95 i el Premi Butaca 2004 a la millor direcció teatral per **Vianants**, el Premi d'Arts Escèniques 2005 de la Generalitat Valenciana al millor espectacle no valencià per **Mestres antics**, el Premi Butaca 2007 i el Premi de la crítica 2007 al millor espectacle musical per el **Dúo de l'Africana**.

Durant els anys de formació, realitza estudis de piano i de composició musical a Barcelona, Madrid, Granada, Florència, Siena, Stuttgart i Viena amb Luis de Pablo, Cristobal Halffter, Tomás Marco, Helmuth Lachenmann, Luciano Berio, Armando Gentilucci i Karl -Heinz Stockhausen. Té composicions estrenades als Festivals de Música Contemporània d'Assís, Florència, Siena, Basilea, Múnic, Viena, Madrid i Barcelona, entre altres. Titulat superior en Direcció Escènica per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona. Des de 1996 i fins 1999 va dirigir el Festival d'Estiu de Barcelona Grec, i des del 2004 i fins el 2006 va dirigir l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull. Va ser director de serveis culturals de l'Institut del Teatre de Barcelona, on també ha estat docent i coordinador pedagògic del Conservatori Superior de Dansa. També ha estat docent a l'Obrador de la Sala Beckett, l'obrador d'estiu a Argelaguer, la Universitat d'estiu Menéndez Pelayo, la Universitat de Girona i la Universitat de Lleida.

El 2007 ha treballat conjuntament amb Pere Portabella i Carles Santos en el guió de la pel·lícula **Die Stille vor Bach** (El silenci abans de Bach). Aquest mateix any va dirigir el recital de poesia catalana amb Lou Reed, Laurie Anderson i Patti Smith, dins la mostra de cultura catalana de Nova York Made in Catalunya al Baryshnikov Art Center. El 2008 ha fundat amb Lluïsa Cunillé la companyia La Reina de la nit.

Entre els seus treballs com a director escènic destaquen:

El mal de Holanda de Paco Zarzoso (Estrenat al Festival VEO de València la temporada 2008); **La caiguda d'Amlet (o la caiguda de l'H)** de Jordi Oriol, **Assajant Pitarra** obra de creació de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé, **El Dúo de la Africana** creació de Lluïsa Cunillé i Xavier Albertí (Temporada 2007); **Crónica sentimental de España** a partir de l'obra homònima de Manuel Vázquez Montalbán; **Tennessee** basat en textos de Tennessee Williams (2006), **Sangre lunar**, de José Sanchis Sinisterra (estrenat al Centro Dramático Nacional María Guerrero), **PPP**, sobre l'obra de Pier Paolo Pasolini, **De Manolo a Escobar**, de Marc Rosich (Temporada 2005); **L'home de teatre**, de Thomas Bernhard; **Boris Vian, constructor d'imperis**, sobre l'obra de Boris Vian; **Mestres antics**, de Thomas Bernhard (producció del Teatre Romea i versió en castellà estrenada al Centro Dramático Nacional la temporada 2004); **Hamlet, o les conseqüències de l'amor filial**, de Jules Laforgue, dins el cicle Solos al Festival Grec 03; **Traïció**, de Harold Pinter; **Et diré sempre la veritat**, de Lluïsa Cunillé, Lluís Homar i Xavier Albertí (espectacle estrenat al Festival Temporada Alta de Girona 2002); **Carmen**, de Georges Bizet (producció del Teatro Verdi de Pisa); **Marina**, òpera d'Emilio Arrieta i Francesc Camprodon, al Festival de Peralada 2002 i al Teatro de la Maestranza de Sevilla; **Troilus i Cressida**, de W. Shakespeare, versió de Lluïsa Cunillé, al Festival Grec 2002; **Homenatge a Conxita Badia i Anna Ricci**, producció del Gran Teatre del Liceu;

Orgía, de Pier Paolo Pasolini; **Más extraño que el Paraíso**, espectacle de Xavier Albertí amb textos de Jaime Gil de Biedma i Lluïsa Cunillé, al Festival Grec 2001; **Pèndols d'aigua**, de Francesc Messeguer; **El gat negre**, de Lluïsa Cunillé; **I la llum no es veu. Pels carrers de Basquiat**, de la companyia Lanònima Imperial; **Tórtola Valencia**, cabaret coreogràfic original de Xavier Albertí; **Ànsia**, de Sarah Kane; **Mirador** de Paco Zarzoso; **Passatge Gutenberg**, de Lluïsa Cunillé; **Simon Bocanegra**, òpera de Giuseppe Verdi; **The Meeting**, de Lluïsa Cunillé al Festival d'Edimburg 1999; **La Cita**, de Lluïsa Cunillé, al Festival Grec 1999; **Vals Ex Machina**, una partitura escènica per a trio amb text del mateix director; **Privado**, de Lluïsa Cunillé; **El llibre dels canvis**, espectacle concert amb el grup Vol ad libitum; **El dia dels morts**, de Narcís Comadira; **Macbeth o Macbetto**, de Xavier Albertí, espectacle estrenat al Festival Internacional de Teatre de Sitges 1997; **La llavor dels somnis**, sobre l'obra poètica de Narcís Comadira; **Les paraules de l'ànima**, sobre la obra poètica de Ramon Llull; **Una geografia estilogràfica**, sobre la obra literària de Josep Maria de Sagarra; **Libración**, de Lluïsa Cunillé; **Hedda Gabler** d'Henrik Ibsen, al Festival Internacional de Teatre al Carrer de Tàrrrega 1993; **Un Otel·lo per a Carmelo Bene**, obra estrenada al Festival Internacional de Teatre de Sitges 1993 i que va inaugurar l'Artenbrut; **Colatures per a cinta magnètica o Chomsky Show**, entre molts d'altres.

Entre els seus treballs com a intèrpret cal esmentar:

Tennessee, [Sis personatges en cerca d'autor](#); [Boris Vian, constructor d'imperis](#); [El mestre i Margarita](#); [El Gat Negre](#); [Más extraño que el Paraíso](#); [Okupes al Museu del Prado](#) (en el paper de Federico García Lorca) i [Troilus i Cressida](#) (en el paper de Tersites/Menelau).

Pere Arquillué

Resum de la seva trajectòria:

teatre:

El silenci del mar de Vercors – Dir. Miquel Gorriç, 2008
Coral romput de Vicent Andrés Estellés – Dir. Joan Ollé, 2008
La nit just abans del boscos de Bernard-Marie Koltès – Dir. Alex Rigola, 2007
Conte d'hivern de W. Shakespeare – Dir. Ferran Madico, 2007
El dúo de la africana – Dir. Xavier Albertí, 2007
Otelo de W. Shakespeare – Dir. Carlota Subirós, 2006
Arbusht de Paco Zarzoso – Dir. Alex Rigola, 2006
European House (versió llibre de “Hamlet”) – Dir. Alex Rigola, 2006
Ricardo III de W. Shakespeare – Dir. Alex Rigola, 2005-2006
Santa Juana de los mataderos de B. Brecht – Dir. Alex Rigola, 2004
Julio César de W. Shakespeare – Dir. Alex Rigola, 2003-2004
L'habitació del nen de Josep M. Benet i Jornet – Dir. Sergi Belbel, 2003
Fedra de Racine – Dir. Joan Ollé, 2002
Orgía de P.P Pasolini – Dir. Xavier Albertí, 2002
Els gegants de la muntanya de Luigi Pirandello – Dir. Georges Lavaudant, 1999
Morir de Sergi Belbel – Dir. Sergi Belbel, 1998
Así que pasen cinco años de F. García Lorca – Dir. Joan Ollé, 1998
Galatea de Josep Maria de Sagarra – Dir. Ariel García Valdés, 1998
La Gavina de A. Txèkov – Dir. J.M. Flotats, 1997
Àngels a Amèrica de Toni Kushner – Dir. J.M. Flotats, 1996-97
El visitant de E.E.Schmith – Dir. Rosa Maria Sardà, 1996
De poble en poble de Peter Handke – Dir. Joan Ollé, 1996
La corona d'espines de J.Mº de Sagarra – Dir. Ariel García Valdés, 1995
Tant x tant Shakespeare – Dir Penny Cherns, 1995
Els bandits de Friedrich Schiller – Dir. Lluís Homar, 1995
Colometa la gitana d'Emili Vilanova – Dir. Sergi Belbel, 1994
Qui compra maduixes? d'Emili Vilanova – Dir. Sergi Belbel, 1994
El mercat de les delícies de Ramon Gois – Dir. R. Durán, 1993
La filla del mar d'Àngel Guimerà – Dir. Sergi Belbel, 1992-1993
Lo desengany de Fontanella –Dir. Doménech Reixach, 1992
El somni d'una nit d'estiu de W. Shakespeare – Dir. Calixto Bieito, 1991
Tàlem de Sergi Belbel – Dir. Sergi Belbel, 1990

Cinema:

Las mujeres del anarquista – Dirs. Pieter Sehr y Marie Noëlle, 2007

Malas temporadas – Dir. Manuel Martín Cuenca, 2005

Princesas – Dir. Fernando León de Aranoa, 2004

Amor en defensa propia – Dir. Rafa Russo, 2004

Las voces de la noche – Dir. Salvador García Ruiz, 2002

En la ciudad – Dir. Cesc Gay, 2002

Salomé – Dir. Carlos Saura, 2001

Buñuel y la mesa del Rey Salomón – Dir. Carlos Saura, 2001

X – Dir. Luis Marías, 2000

Subjudice – Dir. Josep Ma. Forn, 1997

El porqué de las cosas – Dir. Ventura Pons, 1994

Televisió:

Zoo – Serie TV3, 2008

Mar de Fons – Serie TV3, 2006

El pallasso i el Führer – TVMovie – Dir. Eduard Cortés, 2006

El concursazo – TVMovie – Dir. Domingo Rodes, 2006

Mónica – TVMovie – Dir. Eduard Cortés, 2003

Jet Lag – serie TV3, 2002

L'estratègia del cucut – TVMovie TV3 – Dir. Sílvia Quer, 2001

Raquel busca su sitio – serie TVE, 2000

Laura – serie TV3, 1998

Homenots – Dir. Sergi Schaaf (TVE-TV3), 1998

L'estatua de Sonilles – Dir. Carles Benpar (TV3), 1996

Estació d'enllaç – Dir. Jordi Frades (TV3), 1995

Secrets de família – serie TV3, 1993

Bala perduda – Dir. Xavier Berraondo (TV3), 1991

Premis:

Premio de interpretación por “Louis” en **Àngels a América**
Crítica teatral de Barcelona, 1997

Premio de la Cultura Raimat “Vi jove”, 1992

Premio al Mejor Actor Protagonista por **La filla del mar**
Associació d'Actors i Directors de Catalunya, 1991

Pep Cruz

Resum de la seva trajectòria:

Teatre:

Per-versions, Cia Puotes.

El florido pensil, dir. A. Bernués

Otel·lo, de W. Shakespeare i dir. Mario Gas

La Sra. Florentina i el seu amor Homer, de Mercè Rodoreda i dir. Mario Gas.

Cyrano de Bergerac, cia Josep Ma. Flotats

Teatre musical:

Mar i Cel, cia. Dagoll Dagom.

Flor de nit, cia Dagoll Dagom.

El temps de Planck, de Sergi Belbel.

Com a director de teatre:

Gagmania i Psssssh!! de Vol-Ras. Direcció i creació.

La bona gent, de Santiago Rusiñol.

Divertida vida, de G. Bosch i Pep Cruz.

Director del TEI Sant Marçal: 32 espectacles de teatre i 20 de titelles representats durant 25 anys a les fires de Girona i per tot Catalunya.

Televisió:

Ventdelplà, personatge: Montràs.

La memòria dels cargols, direcció de Joan Lluís Bozzo i Eduard Cortés.

Oh, Espanya, de Dagoll Dagom. Direcció Lluís M. Güell.

Oh, Europa, de Dagoll Dagom. Direcció Eduard Cortés.

Presentador del programa **Moltes gràcies**.

El compte Arnau, direcció Enric Güell. Tres Estrelles, El Tricicle.

Cinema:

I Vicerè, de Roberto Faenza (2007)

El triunfo, de Mireia Ros (2006)

Con dos cojones, de Manuel Martínez Prieto (2001)

Adela, d'Eduardo Mignona (2000)

Gimlet, de José Luis Acosta

Souvenir, de Rosa Vergés (1994)

El amante bilingüe, de Vicente Aranda (1993)

Bufons i reis, de Lluís Zayas (1993)

Ni un pam de net, de Raimon Masllorens (1993)

Los mares del sur, de Manuel Esteban (1989)

Més informació a www.salabeckett.cat
premsa@salabeckett.com

Sala subvencionada per

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Indústries Culturals

Amb la col·laboració de:

MANNERS →

